

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Vladika a sudcov JUDr. Viery Petríkovej JUDr. Jozefa Kolcuna, v právnej veci žalobkyne **A. P.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. M. D., advokátkou v K., proti žalovanej **A.**, so sídlom v K., zastúpená JUDr. T. K., advokátom v K., **o vydanie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 18 C 16/2006, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 21. mája 2008 č.k. 18 C 16/2006-193 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice II z 28. decembra 2009 č.k. 18 C 16/2006-248 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. októbra 2009 sp.zn. 6 Co 200/2008, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni trovy konania o mimoriadnom dovolaní 918,46 € na účet JUDr. M. D. do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom z 21. mája 2008 č.k. 18 C 16/2006-193 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7 328 715,50 Sk a úrok z omeškania z dlžnej sumy 4 035 872,-- vo výške 7 % ročne od 18.4.2006 až do zaplatenia, z dlžnej sumy 70 561,-- Sk vo výške 7 % ročne od 1.5.2006 až do zaplatenia, z dlžnej sumy 162 834,-- Sk vo výške 8 % ročne od 1.6.2006 až do zaplatenia, z dlžnej sumy 162 834,-- Sk vo výške 8 % ročne od 1.7.2006 až do zaplatenia, z dlžnej sumy 162 834,-- Sk vo výške 9 % ročne od 1.8.2006 až do zaplatenia, z dlžnej sumy 162 834,-- Sk vo výške 9 % ročne od 1.9.2006 až do zaplatenia,

z dlžnej sumy 162 834,-- Sk vo výške 9,5 % ročne od 1.10.2006 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 162 834,-- Sk vo výške 9,5 % ročne od 1.11.2006 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 9,5 % ročne od 1.12.2006 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 9,5 % ročne od 1.1.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 9,5 % ročne od 1.2.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 9,5 % ročne od 1.3.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 9 % ročne od 1.4.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 9 % ročne od 1.5.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 9 % ročne od 1.6.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 9 % ročne od 1.7.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 8,5 % ročne od 1.8.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 8,5 % ročne od 1.9.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk ročne vo výške 8,5 % ročne od 1.10.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 8,5 % ročne od 1.11.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 8,5 % ročne od 1.12.2007 až do zaplattenia, z dlžnej sumy 128 436,50 Sk vo výške 8 % ročne od 1.1.2008 až do zaplattenia všetko do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobu v časti o zaplattenie sumy 3 206 395,-- Sk a úrokov z omeškania prevyšujúcich priznané úroky z omeškania zamietol. Konanie v časti o zaplattenie 1 236 202,-- Sk s príslušenstvom zastavil. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Košice II súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 198 500,-- Sk. O náhrade trov konania štátu rozhodol v samostatnom konaní tak, že uznesením z 28. decembra 2009 č.k. 18 C 16/2006-248 zaviazal žalobkyňu nahradiť štátu trovy konania vo výške 49,79 € do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia na účet Okresného súdu Košice II. Žalovanú zaviazal nahradiť štátu trovy konania vo výške 193,95 € do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia na účet Okresného súdu Košice II. Rozhodol, že v prevyšujúcej časti 41,49 € štát nemá právo na náhradu trov konania. Súd prvého stupňa rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa v konaní domáha úhrady nájomného, resp. vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností – pozemkov v jej vlastníctve zapísaných na liste vlastníctva č. X. katastrálne územie K., vedených pod parcelným č. X., X., X., X., X., X., X., ktoré žalovaná bezodplatne užívala. Návrhom na začatie konania žiadala priznať finančnú náhradu za užívanie pozemkov, a to po 20 Sk za m² ročne od 1. novembra 1999. Skutočný rozsah neoprávneného užívania pozemkov bol medzi účastníkmi konania ustálený na základe geometrického plánu č. X. z 11. augusta 2004, podľa ktorého žalovaná má

v užívaní X. m² pozemkov vlastnícky patriacich žalobkyni, ktoré boli zastavané stavbami vo vlastníctve žalovanej zapísanými na liste vlastníctva č. X. katastrálne územie K.. Súd prvého stupňa poukázal na to, že vlastnícke právo k stavbám stojacim na pozemkoch žalobkyne súpisných čísel X., X., X., X., ako aj k ďalším stavbám zapísaným na liste vlastníctva č. X. v katastrálnom území K. žalovaná nadobudla od Š. kúpnu zmluvou z 13. októbra 1999, ktorej vklad bol povolený 19. októbra 1999. Uviedol, že počas konania nebol preukázaný opak, pokiaľ ide o hodnovernosť a záväznosť údajov katastra nehnuteľností – týkajúcich sa záväzného druhu pozemku – údajov registra X., kde sú pozemky vo vlastníctve žalobkyne užívané žalovanou, vedené ako zastavaná plocha a nádvoría. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právnu povahu nároku žalobkyne uplatňovanú v konaní vyhodnotil ako právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, keď v danom prípade žalovaná získala bezdôvodné obohatenie a teda majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu. Poukázal na to, že medzi účastníkmi konania nedošlo k uzavretiu zmluvy o nájme pozemkov, ani nebolo zistené, aby medzi nimi vznikol vzťah z titulu tzv. zákonného nájmu, ako to upravovalo ustanovenie § 22 zákona č. 229/91 Zb. o pôde. Žalobkyňa ani žalovaná resp. ich právni predchodcovia nenaplnňovali žiadny z tam vymedzených právnych vzťahov, žalobkyňa bola stále vedená ako vlastníčka pozemkov a v čase ich združstevnenia boli jej právni predchodcovia, ako aj neskôr ona sama, riadnymi členmi družstva. Naposledy boli pozemky v prenájme D., ktoré tiež zaniklo likvidáciou. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo záverov znalca ustanoveného v konaní, pričom vzal súčasne na zreteľ námietku premlčania vznesenú žalovanou a späťvzatie časti návrhu žalobkyňou. V dôsledku vznesenej námietky premlčania práva nebolo možné žalobkyni priznať právo na vyššiu než pôvodne uplatňovanú náhradu za užívanie pozemkov. Prvostupňový súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaná povinná vydať žalobkyni má povahu finančného plnenia, vzniklo žalobkyni tiež právo na zaplatenie úrokov z omeškania v súlade s ustanovením § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Prvostupňový súd uviedol, že žalobkyni patrí právo na zaplatenie sumy vo výške 7 328 715,50 Sk. Právo na príslušenstvo pohľadávky – úroky z omeškania, ktoré jej patrí od 18. apríla 2006, bolo žalobkyni priznané zo sumy dovtedy splatnej 4 035 872,-- Sk, ďalej z bezdôvodného obohatenia za mesiac apríl 2006 zo sumy 70 561,-- Sk a za obdobie od 1. júna 2006 do 31. októbra 2006 zo sumy mesačne splatného plnenia na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 162 834,-- Sk mesačne, a po čiastočnom späťvzatí o sumu 34 397,50 Sk

počnúc mesiacom november 2006 do konca žalovaného obdobia, t.j. december 2007 zo sumy 128 436,50 Sk mesačne. Súd prvého stupňa poukázal na to, že v časti, v ktorej došlo k premlčaniu nároku žalobkyne za obdobie od 1. októbra 2005 do 17. apríla 2006 v sume 1 069 277,-- Sk a práva na vyššiu úhradu než 20,-- Sk/m² ročne za obdobie od 1. januára 1999 do 31. augusta 2004 v sume 2 137 188,-- Sk, ako i v časti príslušenstva, ktoré nebolo uplatnené v súlade so zákonom, resp. po uplynutí premlčacej lehoty, bola žaloba zamietnutá. Uviedol, že konanie bolo zastavené podľa § 96 ods. 1, 2 O.s.p. na základe čiastočného späťvzatia žaloby so súhlasom žalovanej. Trovy konania súd odôvodnil aplikáciou § 151 ods. 1, 2 O.s.p. Výrok o zaplatení súdneho poplatku vychádzal u ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. O náhrade trov konania vo vzťahu k štátu prvostupňový súd rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 20. októbra 2009 sp.zn. 6 Co 200/2008 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a uviedol, že ostatná časť rozsudku ostáva bez zmeny. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav na základe rozsiahleho dokazovania, ktoré vo veci vykonal. Poukázal na to, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli. Prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo a vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad § 132 O.s.p. Odvolací súd sa stotožnil s mimoriadne podrobnými, presvedčivými a zákonu zodpovedajúcimi dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu pozemky žalobkyne boli žalovanou užívané už tým, že sa na týchto pozemkoch nachádzali hospodárske budovy, ktoré žalovaná vlastnila, a išlo o stavby spojené so zemou pevným základom, teda o nehnuteľnosti. Odvolací súd zdôraznil, že v takomto prípade je totiž zastavaný pozemok užívaný už tým, že sú na ňom postavené stavby, a je bez právneho významu, akým spôsobom je vlastnícke právo k stavbám vlastníkom stavieb „konzumované“, teda, či tieto stavby prenajíma, alebo či ich užíva osobne. Argumentácia žalovanej, že predmetné pozemky žalobkyne sú ornou pôdou, že ich treba považovať za poľnohospodárske pozemky, lebo slúžia na poľnohospodárske účely, je neopodstatnená. Poukázal na to, že aj podľa jeho názoru, je správnejšie pri určení výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo užívaním pozemkov bez právneho dôvodu vychádzať z hodnoty nájomného. Stotožnil sa aj so znaleckým výpočtom bezdôvodného obohatenia, vykonaným znalcom v znaleckom posudku č. X.. Upriamil pozornosť na to, že znalec správne poukázal aj na tú skutočnosť, že v blízkosti areálu sa predávajú pozemky pre

individuálnu bytovú výstavbu, ako aj na to, že ide o pozemky v intraviláne K., katastrálne územie B., kde sa plánuje aj individuálna bytová výstavba. Odvolací súd považoval námietky žalovanej ohľadom toho, že pri stanovení bezdôvodného obohatenia mal súd zohľadniť jeho investície do predmetných pozemkov za irelevantné, pretože predmetom tohto konania nebolo vydanie predmetných nehnuteľností v prospech žalobkyne, ale len stanovenie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov bez právneho dôvodu. Odvolací súd z uvedených dôvodov nemohol zohľadniť námietky žalovanej pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia za užívanie predmetných pozemkov. Odvolací súd mal za to, že vecne správne boli aj výroky rozsudku o náhrade trov konania vo vzťahu medzi účastníkmi, a taktiež aj výrok o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni súdny poplatok z návrhu na začatie konania.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu a proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým súd rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 7 328 715,50 Sk spolu s úrokmi z omeškania a vo výroku, ktorým súd určil žalovanej povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Košice II súdny poplatok vo výške 198 500,-- Sk v spojení s uznesením Okresného súdu Košice II z 28. decembra 2009 č.k. 18 C 16/2006-248, ktorým súd rozhodol o trovách konania, podal na podnet žalovanej generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa názoru generálneho prokurátora je konanie na oboch súdoch nižších stupňov postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uviedol, že o vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu veci sa jedná najmä vtedy, ak pri dokazovaní súdy nepostupovali v súlade s § 120 O.s.p. a neboli vykonané dôkazy, ktoré procesná strana navrhla, napriek tomu, že mal dôkaz slúžiť na preukázanie právne významnej skutočnosti, ktorej sa účastník dovoláva a to všetko za predpokladu, že tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že prvostupňový súd ani súd odvolací sa dôsledne nezaoberali námietkami žalovanej. Uviedol, že súdy nezisťovali a neoverovali navrhované dôkazy, znevýhodnili postavenie žalovanej, a jej ochranu a poškodili ju tým, že pri užívaní poľnohospodárskej pôdy, ktorá je jej živobytím, je nútená vyplatiť žalobkyni neúmerne vysoký nájom s príslušenstvom, čo má navyše dosah aj na iné osoby, ktorých podnikateľská činnosť je v rozorte poľnohospodárstva. Generálny prokurátor mal za to, že vychádzajúc z obsahu spisov súd prvého stupňa ako aj súd odvolací sa nedostatočne zaoberali základnou námietkou žalovanej, ktorú namietal počas celého

súdneho konania a ktorá mala zásadný význam pre určenie sumy z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobkyňa domáhala a tým je zmena charakteru ornej pôdy na zastavanú plochu na parcelách X. KN č. X. a X. a následne premietnutých do registra X. KN ako parcely č. X., X., X., X., X. a X. na základe geometrického plánu M. R. z 23. júna 2007 č. X., overeným Správou katastra v K. 11. augusta 2004 pod č. X.. Obvodný úrad K. listom z 19. mája 1993 č. X. na podnet žalobkyne požiadal Katastrálny úrad v K., správu katastra K. o zmenu druhu pozemkov zrušených parciel registra X. KN č. X. a X. z ornej pôdy na zastavanú plochu. Katastrálny úrad túto zmenu vykonal. Generálny prokurátor poukázal na to, že táto zmena bola neoprávnená a nezákonná, keďže druhy pozemkov v pôvodných parcelách sa nemenili. Túto skutočnosť potvrdil aj Obvodný pozemkový úrad K. – mesto listom z 3. septembra 2004, adresovaný Okresnému súdu Košice II, v ktorom uviedol, že katastrálny úrad mal návrh na záznam vrátiť obvodnému úradu ako listinu, na základe ktorej nie je možné zmeniť druh pozemku, navyše tu bol dôvod na opätovnú zmenu druhu pozemku na ornú pôdu.

Žalobkyňa sa vo svojom písomnom vyjadrení nestotožnila s mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Vyjadrila názor, že zo strany konajúcich súdov nedošlo k pochybeniu v postupe súdov pri vykonávanom dokazovaní a má za to, že generálny prokurátor opomenul, že v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 O.s.p. sú účastníci konania povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a súd rozhodne, ktoré z označovaných dôkazov vykoná. Uviedla, že žalovaná nevyvrátila skutočnosti zapísané v katastri nehnuteľností, preto tak prvostupňový ako aj odvolací súd rozhodli správne. Poukázala na to, že nie je pravdivé tvrdenie generálneho prokurátora, že v napadnutých konaniach došlo k iným vadám podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. Žalobkyňa navrhla mimoriadne dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu žalovanej (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. a spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozhodnutia krajského a okresného súdu a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Existenciu týchto väd dovolací súd nezistil.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že konanie na súdoch nižších stupňov je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, spočívajúcu v postupe súdu v dôkaznom konaní (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 121 Občianskeho súdneho poriadku netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie. Podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí

sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre spor rozhodné. Z týchto rozhodných skutočností potom môže vylúčiť tie, o ktorých medzi účastníkmi nebol spor. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t.j., ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov.

Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

Porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej. Súdny sa nemusia vysporiadať so všetkými námietkami účastníkov, ale len s tými, ktoré majú význam pre rozhodnutie.

Inou vadou v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. nie je samotné hodnotenie dôkazov nižšími súdmi, keďže v dovolacom konaní nemožno toto hodnotenie preskúmať (R 42/1993).

K námietke generálneho prokurátora, že súdy sa nedostatočne zaoberali základnou námietkou žalovanej, ktorú namietala počas celého súdneho konania a ktorá mala zásadný význam pre určenie sumy z titulu bezdôvodného obohatenia nie je dôvodná, pretože z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu ako aj odvolacieho súdu vyplýva, že súdy sa dôsledne a veľmi pozorne zaoberali námietkou žalovanej. Podľa odvolacieho súdu námietky žalovanej, ktoré sa týkali evidencie druhu pozemku v katastri súd považoval za irelevantné, lebo vychádzali len zo skutočností, že pôvodne sa jednalo o ornú pôdu, a takto bol druh pozemku evidovaný aj v registri X. katastra nehnuteľností, kde boli pozemky žalobkyne

vedené na liste vlastníctva č. X. pod pôvodnými evidenčnými parcelnými č. X., X.. Uviedol, že podľa § 13 vyhlášky č. 79/1996 Z.z., ktorou sa vykonáva katastrálny zákon, údaje o pozemkoch obsahujú parcelné číslo, výmeru, druh pozemku, údaje o vlastníkovi alebo inej oprávnenej osobe a iné popisné údaje. Údaje o pozemkoch sa členia na údaje o parcelách registra X. evidovaných na katastrálnej mape a údaje o parcelách registra X. evidovaných na mape určeného operátu, ktoré sú v katastrálnej mape zlúčené do väčších celkov a rozdelené do viacerých parciel. Poukázal na to, že za záväzný sa podľa ustanovenia § 34 vyhlášky č. 79/1996 Z.z. považuje druh pozemku v údajoch parciel registra X., záväznými nie sú druhy pozemkov v údajoch parciel registra X.. Ani na súde prvého stupňa nebol preukázaný opak, pokiaľ ide o hodnovernosť a záväznosť údajov katastra nehnuteľností, ktorú namietala žalovaná.

Odvolačný súd postupoval v súlade so zákonom, preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov daných odvolaním, vo svojom konaní sa nedopustil vady podľa § 237 O.s.p. a jeho rozsudok nie je zaťažený vytýkanou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci na základe vykonaného dokazovania. Vykonané dokazovanie bolo v súlade s § 132 O.s.p. a následne i ustanoveniami § 153 ods. 1 a § 154 ods. 1 O.s.p. Skutkové hodnotenie veci, pokiaľ súd prvostupňový ako i odvolací pri vykonávaní a hodnotení dôkazov rešpektoval príslušnú zákonnú úpravu, nemôže byť samostatným predmetom preskúmavania na základe mimoriadneho opravného prostriedku.

S poukazom na uvedené skutočnosti dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že nie sú dané dôvody mimoriadneho dovolania, a preto ho v súlade s § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Žalobkyňa bola v konaní o mimoriadnom dovolaní úspešná, preto jej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktoré si aj uplatnila a vyčíslila (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokátky za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 30. novembra 2010 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 911,25 €, čo

s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,21 €)] predstavuje spolu 918,46 €. Zvýšenie odmeny a náhrady o daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky) dovolací súd nepriznal z dôvodu, že advokátka žalobkyne neosvedčila, že je platiteľkou dane z pridanej hodnoty.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júna 2011

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová